

[Aksel Larsen.]

løst, men på kortere sigt få sat i gang en optøning af de eksisterende militærblokke, og her bør vi vel i særlig grad interessere os for militærblokkene i Europa.

En sådan optøning er en proces, og den er naturligvis i gang, det ved vi, både i vest og i øst. Der er optøningstendenser i såvel Atlantpagten som Warszawablokken. Jeg synes, vi bør være interesseret i, at denne optøning går videre begge steder. Jeg synes, vi bør være med til at tage skridt, der kan fremme den, så meget mere som det har vist sig, at et tilsyneladende ensidigt eller et ensidigt skridt taget i én lejr har udløst nogenlunde tilsvarende skridt i en anden lejr eller anden blok. Det har jo også den højtærede udenrigsminister, og det har også det ærede medlem hr. Frode Jakobsen klargjort her fra talerstolen, at der kan tages ensidige skridt, og at de kan være gavnlige.

Vi kan jo for at nævne nogle af disse ensidige skridt se på, hvorledes Frankrig ensidigt orienterer sig henimod bedre og bedre kontakter både med Kina og med Sovjetunionen; det er vel endda sådan, at man i Vesttyskland begynder at kigge med en vis ængstelse på de Gaulles politik i så henseende. Men jeg tror ikke, at sådanne kontakter, og hvad de kan føre til, kan blive til skade for verdensfreden.

Eller vi kan tænke på det, som har været fremhævet bl. a. af den højtærede udenrigsminister, at Sovjetunionen og Amerikas Forenede Stater hver for sig ensidigt, uden aftaler, men måske i en vis stiltiende forståelse har skåret deres militærbudgetter ned. Lad være, at det er meget muligt, at man har gjort det, fordi de økonomiske byrder efterhånden er blevet for store, at der måtte spares, men uanset præmisserne er det godt, at det sker. Men det er ikke sket som følge af en paraferet aftale; der er sket det, at når den ene skærer ned på militærbudgettet, gør den anden det også.

Jeg må måske tillade mig at sige, at jeg synes godt, vi kunne følge disse eksempler, og vi kunne gå noget længere, end disse eksempler i sig selv viser. For mig står det stadig væk sådan, at det, det drejer sig om, er, at vi skal gøre noget selv, og jeg mener virkelig, at dette land ikke behøver at vente på nedrustning andre steder eller

på resultaterne af internationale afrustningsaftaler. Vi kan begynde selv, vi kan begynde alvorligt med det mål at nå frem til fuldstændig dansk afrustning. Jeg vægrer mig ved at tro på, at dansk afrustning på nogen måde skulle kunne forrykke den internationale magtbalance, endsiige terrorbalance. De andre forhandler, og vi har fået at vide af den højtærede udenrigsminister, hvordan de forhandler. Det minder i mange henseender om et evigt varende ping-pong spil; når den ene kommer med et forslag, kommer den anden med et kontraforslag; sådan går det frem og tilbage, og resultater kommer ikke.

Jeg tror, at hvis et enkelt land begyndte at gøre noget konkret, tog håndgribelig fat på en alvorlig nedrustning med det mål at komme frem til afrustning, ville det virke på befolkningen i andre lande og forhåbentlig også på statsmændene. Det ville sikkert smitte, og hvis man opfatter Danmark som værende i vestlejren, tror jeg, det ville smitte i østlejren, fordi det var et faktisk skridt til at hjælpe den internationale nedrustning frem. Det mener jeg også man skulle tage fat på herhjemme.

Johan Asmussen: Selv om man prøver til husbehov også at følge med i de udenrigspolitiske spørgsmål, er det naturligvis af værdi og interesse at få en samlet redegørelse, sådan som den højtærede udenrigsminister har givet i det, der er til debat her i dag. Jeg skal da også på mit partis vegne takke for denne redegørelse.

På den anden side skal jeg ikke nægte, at jeg har stillet mig selv det spørgsmål — og jeg er for så vidt noget trøstet ved, at det også kom frem fra i hvert fald det ærede medlem hr. Per Federspiel —: hvad er i grunden anledningen, og hvorfor er det nødvendigt netop nu at komme med en sådan redegørelse og foranledige, om jeg så må sige en såkaldt debat om disse spørgsmål?

Jeg har med interesse studeret redegørelsen, og jeg har med interesse og en vis spænding, kan man måske sige, imødeset, hvad jeg nu ville kunne lære af de indlæg, som fremkom fra de andre ærede ordførere, der alle uden undtagelse er endog væsentligt mere sagkyndige og rutinerede specielt på dette område end jeg. Uden på nogen måde